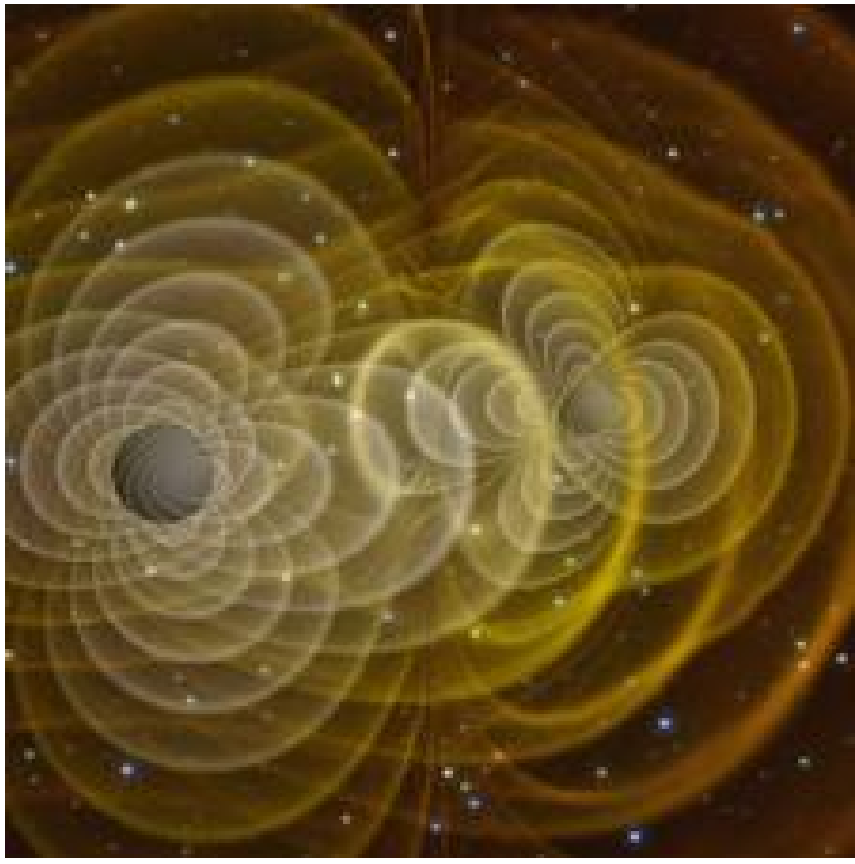

Orbita církve

Úvahy | 10.2.2010 @ 16.38

Vesmíru vládne mocná a tajemná síla – gravitace. Ani moderní kvantová fyzika nedokáže přesně odpovědět na otázku proč gravitace vůbec *je* a jak je možné, že nepřetržitě a spolehlivě funguje.

Přitažlivá síla hmoty udržuje stabilní hvězdy jako je naše slunce, planetární soustavy a galaxie. Jen díky této síle se Měsíc drží na orbitě Země, takže odráží světlo Slunce, abychom ani v noci nebyli v úplné tmě.

Církev by měla zaujmout vůči světu stejný vztah, jaký vůči Zemi zaujímá její jediná přírodní oběžnice – Luna.

Měsíc pluje prostorem nad Zemí ve výšce 384 000 kilometrů, jeho vzdálenost od Země je přiměřená a jeho orbita je stálá, což znamená, že se od Země nevzdaluje ^[1], ani na ni nepadá.

Církev je jako měsíc a hluboko dole pod ní je svět pokrytý oceánem myriád kultur, davů, jazyků, národů a ras, které jsou přitažlivostí ducha tohoto světa uvězněni dole.

Pokud by Církev přešla na nižší orbitu, gravitace světa ji přemůže a oceán ji pohltní. Právě proto musí udržovat bezpečnou vzdálenost od světa. Apoštol Pavel k tomuto v listu Římanům píše:

A **nepřipodobňujte se tomuto věku**, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé. [Římanům 12,2; KMS]

Jakub se vyjadřuje podobně jako Pavel, když ve svém listu křesťany ohnivě kárá:

Proradná stvoření! Což nevíte, že **přátelství se světem je nepřítelství s Bohem**? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím. [Jakubův 4,4; KMS]

Pavel i Jakub si byli vědomi nutnosti odstupu, který musí Církev zachovávat. V nás to však může budit frustraci.

Máme snad zůstat vůči světu naprosto neteční?

Když uvážíme vzdálenost bezmála čtyř set tisíc kilometrů, ve které měsíc visí nad povrchem oceánu, zdá se nám bezmocný. To je však jen zdání, souputník Země totiž sám disponuje vlastní přitažlivostí.

Díky Měsíci má Země velmi stabilní osu, díky čemuž není klima na Zemi nijak turbulentní. Měsíc také způsobuje příliv a v neposlední řadě částečně rozptyluje noční tmu.

I Církev disponuje vlastní přitažlivostí. Její moc je jiného charakteru než gravitace světa a je nad jiné silnější. Nazývá se **evangeliem**, které je s to vytrhnout toho, kdo na zemi pozvedne ruce, pryč z moci hříchu a přitáhnout ho k sobě.

Tím se dostáváme k druhému nebezpečí. Někteří křesťané jsou tak úzkoprsí, malomyslní a zahledění do sebe, že fascinováni Biblickým apelem na nutnost vzdálenosti prchají od světa co nejdále. Čím jsou však dále, tím více slábne moc evangelia, které jim dal Bůh, aby jej zvěstovali.

Stejný Pavel, který zde již byl citován napsal:

Neboť ačkoliv jsem ode všech svoboden, učinil jsem se otrokem všech, abych jich co nejvíce získal.

A stal jsem se Židům jako Žid, abych Židy získal. Těm, kteří jsou pod Zákonem, byl jsem jakoby pod Zákonem – i když sám nejsem pod Zákonem – abych získal ty, kteří jsou pod Zákonem.

Těm, kteří jsou bez Zákona, byl jsem jakoby bez Zákona, abych získal ty, kteří jsou bez Zákona, i když nejsem bez zákona Božího, nýbrž jsem podroben zákonu Kristovu.

Pro slabé jsem se stal jakoby slabý, abych získal slabé; všem jsem vším, abych zachránil aspoň některé.

Všechno činím kvůli evangeliu, abych se stal jeho spoluúčastníkem. [1 Korintským 9,19–23; KMS]

Pokud se tedy vrátíme k našemu pomyslnému planetárnímu modelu, docházíme k závěru, že Církev by měla být v jakési nejbližší možné bezpečné vzdálenosti od světa. Neztratit svatost, ale ani relevanci vůči světu ztracených lidí. Nenechat se stáhnout, ale ani nepropadnout zhoubnému syndromu oddálení.

Oběžná dráha, kterou máme udržovat, je zakódovaná v Písmu a my naštěstí nejsme mrtvá tělesa tak jako Měsíc a Země. Máme svobodnou vůli a výšku své orbity můžeme měnit. Bohužel náš vlastní odhad je mizerný. Jsme slepí jako kus skály co letí vesmírem. Stále je zde však Slunce – náš Bůh – jehož svrchovaná gravitace má vše pod kontrolou.

Jak se tedy máme dostat na správnou orbitu? Pouze když se budeme držet Božího slova a necháme se vést Duchem svatým, pouze tehdy budeme moci odrážet lásku i spravedlnost, moudrost i vášně našeho Boha.

[1] Ve skutečnosti se Měsíc od Země vzdaluje každoročně o cca 4 cm. Je to zanedbatelný fakt, ale budme raději pedantní. Předpokládá se, že za mnoho a mnoho let se měsíc vymaní

z gravitačního pole Země a odpluje pryč do kosmu.

<http://selah.diet/uvahy/orbita-cirkve/>